

fremme dem hurtigst muligt, for vi kan ikke lade det gaa, som det gaar nu, hvor Folk ikke ved, om de er købt eller solgt.

Blandt den Række af Skattelove, vi har faaet af Hensyn til Statskassens Trang til Penge, er sikkert ikke nogen saa populær som den saakaldte Krigsskattelov, Merindkomstskatteloven. Den er populær, thi naar det koster Masser af Millioner at holde vort Land neutralt, bør de Mennesker, der har økonomisk Fordel deraf, bære en stor Part af disse Udgifter. Derfor har det været populært — hvis man kan tale om Popularitet i Forbindelse med Skattelove —, at vi fik denne Krigsskattelov. Det har ogsaa været populært, at den blev forhøjet saa stærkt, som den blev, og det vil vist ikke møde nogen Modstand at faa den yderligere forhøjet. Men det var jo Meningen, at Skatten skulde være en Krigsskat, en Skat paa dem, der havde tjent paa Krigen. Det var ganske vist et Stridsspørgsmaal, men der blev truffet et Kompromis saaledes, at Finansministeren skulde afgøre, hvorvidt en Indtægt var en Krigsfortjeneste eller en almindelig Indtægt, og for at slippe for Skatten skulde man ikke blot kunne bevise, at Indtægten ikke var en Krigsindtægt, men man skulde ogsaa kunne faa Finansministeren til at skønne det, og dette kan selvfølgelig være vanskeligt. Jeg har nu faaet til Opgave at kritisere nogle enkelte Tilfælde, hvor det forekommer mig, at den højtærede Finansminister har haft Uret i at skønne, at der forelaa en Krigsindtægt. Det drejer sig om Hingstehandler.

Naar der er i denne Tid blevet solgt en Hingst til en høj Pris, har Finansministeren skønnet — og der er sikkert mange ærede Medlemmer, der vil synes, at han har skønnet rigtigt —, at der forelaa en Krigsindtægt. Det er ikke desto mindre forkert. De Priser, der har været betalte i vort Land i en Aarrække, har før Krigen været mindst lige saa høje som eller endnu højere end efter, og det kan da ikke være en Følge af Krigen, at de nu er høje. Det skyldes helt andre Grunde end vor Udførsel af Heste. Det skyldes det Væddeløb, der sker efter at faa fat i de bedste Hingste, der giver de bedste Avlsdyr. Det er dette Væddeløb,

der i sin Tid har skabt de høje Hingstpriser, og det er det, som fremdeles opretholder dem. Man har derfor søgt at bevise, at disse Hingstesalg ikke gav nogen Krigsindtægt, men den højtærede Finansminister har ikke fundet Beviserne tilstrækkelige til Trods for, at man mødte op med Skrivelser fra Køberne, som gik ud paa, at de ikke havde givet mere for Dyrene, fordi der var Krig i Europa, end der ellers vilde være givet, og til Trods for, at det, som sagt, lader sig bevise, at Hingstepriserne gennem en Aarrække har været højere før Krigens Udbrud. Jeg kan saaledes oplyse, at allerede i Aaret 1904 blev „Atlas“ solgt for en Pris af 25,000 Kr. kontant — jeg nævner kun de kontante Beløb —, det var en Hingst med 1ste Præmie fra Ungskuerne, og det er Præmierne fra disse, jeg skal nævne, for at man kan drage en Sammenligning. I 1903 blev „Frem Munkedal“ solgt for 20,000 Kr. kontant, i 1904 solgtes „Kran“ for 20,000 Kr. kontant, „Aldrup Næsgaard“ blev i 1906 solgt for 17,000 Kr. kontant og „Aldrup Høvding“ i 1906 som 1-aarig for 15,000 Kr., og „Fyrsten“ solgtes i 1912—13 som 4—5-aarig for 30,000 Kr. kontant. Det er svimlende høje Priser, og de viser, hvilken Pris Jyderne sætter paa deres Avlsdyr. Det er ikke Krigen, der har fremkaldt dem.

Den Hingst, der nu er Tale om, er en mørkebrun Hingst med 2den Præmie, der er solgt til Brønderslev for 12,000 Kr. Man ser, at det er ikke nogen høj Pris i Sammenligning med Priserne før Krigen. Nu kan man sige, at de Folk, der sælger Hingste, har Raad til at betale Skat. Det tror jeg ogsaa er rigtigt, og jeg skal heller ikke græde over, at der lægges Skat paa høje Indkomster. Men vel at mærke, naar vi har en Skat paa Krigsindtægt, mener jeg som den højtærede Finansminister, at Lov er Lov, og at Lov bør holdes, og saa maa man ikke gaa ud over Lovens Mening og tage Skat af det, som ikke er Krigsindtægt. Den Mand, der har klaget til mig, og hvis Klage jeg bringer til den højtærede Finansminister, har solgt 2 Hingste i det Aar, det drejer sig om. Der foreligger Erklæringer fra begge de to Foreninger, der har købt dem, om, at de ikke har givet mere, end Hingstene